

Då öfwerste-lieutenanten,
högwälborne herr baron,
Gustav David Hamilton,
OC...

Krook, Jacobus Benedicti

*1700-1829 81 Cbza 1740 Hamilton,
Hildebrand*

National Library
of Sweden

Da
 Öfwerste Lieutenanten,
 Högwälborne Herr Baron,

GUSTAV
 DAVID
 HAMILTON,

och
 Hälborna Grofven,

JACOBINA
 HENRIETTA
 HILDEBRAND,

I Stockholm den 12 Junii år 1740

firade
 Sin Bröllops-Gäst,

Betygade sin wördnad i följande hastiga rim Deras ödmunkaste Tjänare,
 JACOB KROOK.

Sylvestrem tenui musam meditaris avena.
 Virgilius.

ECLOGA.

DAPHNIS. DAPHNE.

Då gång steg Daphnis up, och herde-pipan tog,
 Sen han af Solens högd förstod sig hwilat nog,
 Min Daphne, sade han, hör, grannens skäll: för ringa,
 Se Får och Getter längst i wida marken springa.
 Herdinnan stiger up, tar herden uti sam,
 Och sedan hastar sig til sina får och lam:
 Det war wid Mälars strand, utmed de höga bärger,
 Där blomsterklädder mark så mångfalt skiftar färger.
 Men i det samma at til pipan Daphnis tar,
 Och Daphne allaren de lussle toner drar,
 Ut med enhälligt ljud, som de gjordt förra dana,
 De längst belagne bärg til swar och genljud mana:
 Så börjades en sång bort i den södra mark,
 Hwars stamma war så hög och wärkan war så stark,
 Ut Herden tystnar af, Herdinnan tycks sig drömma:
 Ej under, at de straxt sin Får och alt förglömma.
 De löpa så åstad och åntlig råka på
 Ett bärg, hwars branta högd de mycket undra på:
 Det yra hafwets wåg slog på des östra hållar:
 I wäster sprang där up mång klar och frisker kiälla:
 Den gröna Myrtensskog förnögde syn och luft,
 Som stötte til i norr och bar mång sällsynt frukt:
 Och sades at den skull Feu Fröija helgad wara,
 Som ock det södra fält med all des växter rara.
 Sielf Skalde-guden här had nog at syfla fält,
 Och Sång-gudinnor all på sång ej hade mått:
 Här söngs ur högre ton om skönhet, Adla seder,
 Om Adelt blod och om en wälsförtjänter heder:
 Om Hieltemod, som tidt ur fält sin fiend kior,
 Och Stad och Slott i grund med stormand hand försior,
 Här söngs, här lästes up de längsta dygd-Register:
 Och alla ropte högt, men ingen stod där tyster.
 Ja ock den lilla gud här offta nämder bles,
 Som, fast han liten war, sit skämt rätt dristigt dref:
 Sielf skredt han mycket af, at med sin pil och boga
 Han mångas hertan satt i band och lussan låga.

En flera gudar och gudinnor hwarom an
I swala stuggan satt, och ingen råka kan
De täcka Nymphes all, som floktals sammanträdde,
Och hiertat mången där af gudars söner glädde.
Sen börjades en dans, och spel här hördes af
Så bärg och stog och mark mångdubbelt echo gaf:
Silener syntes ock i närmsta lunder troppa
Satyrer äfwenwäl i ring och firsprång hoppa.

Men som en täck narcis man kan från lilljor all
Urskilla ganska lätt uti en lilje wall;
Och man i stogen ser ej med et ringa nöje
Den stolta Cedren up bland andra trån sig höja;
Så fick wår Daphnis ock ännu i gudars rad
Två andre warse bli, och ropte mycket glad:

DAPHNIS.

Nu är ett mera swårt uttyda denna gåta;
Kom Daphne, ser du wäl det ena Paret säta?
Det är just Dessa Två, som ha til denna säng
Så artigt ämne giett, och at den blef så lång:
Ja låra säg hur tro det eljest had sig rimmat,
At jämt med skönhets frägd berömma frut-elds dimma?
Ty om du nänsin skönt med dina ögon säg,
Och jag än lägger all den sägring uppå wäg,
Som först mig sängen höll, så lär wi äntlig finna,
At sådant icke kan til denna graden hättna,
Af Hennes skönhet, som wi wördsamt skåda an.

DAPHNE.

Ja än hwar enda mine för Henne tala kan,
At ingen nedriighet ur Hennes ögon lyser,
Men at så Adel kropp och Adla tankar byser.

DAPHNIS.

En säg, hwad tycks dig wäl om Den wid Henne står?
Mig tycks, jag redan ser hur oförsträckt Han går
I krig, där wayne-brak ett hare-hierta stråmer,
När Han med tapper arm sin fiends högmot tämer.

DAPHNE.

I krig Han stråma må så många, som Han will,
Om Honom lägger jag min mening doct här till,

Att ingen grymhet jag på Honom ser ell' finner;
Men den behaglighet, som allas tycke vinner.

DAPHNIS.

Äf det wi här ha sedt, så kan du nu förstå,
Att Deßas heder alt det endast syster på:
Se kära Daphne än; hwad står nu mer tillbaka?
Hon Honom gier sin hand, Han Henne som sin Makka.

DAPHNE.

Ja kära mins du wäl när Herrgåls Bruden fick
Den granne Herren, som så stolt i salen gick?
Än flera Brude-fäl wi må til minnes föra;
Men aldrig fick wi där så mycket se och höra.

DAPHNIS.

Just dertför jag ei tid nu har at glamma här:
Jag måste ock härin, ehuru swårt det är:
Det war ju ganska wäl jag ei min pipa glömde?
Hwad tycks dig Daphne, säg?

DAPHNE.

Jag önskar at du drömde,
Hur skal det taga lag? hwi will du ängsla mig?
Betänk din nedrighet så lär du andra dig:
Den Får och Setter plår til tidsfördrif at spela,
I detta Guda-Hof will stämma up sin fela.
Länk håldre på de små och späda Lam och Set,
Som i den willa mark allena gå i bet:
At wi så länge ha i dag och bägge roat,
Det lär och blifwa surt.

DAPHNIS.

Det har jag ei förmodat,
Herdinna, at en sak skull wara dig emot,
Som står til äfventyr uppå en sådan fot,
Att den kan fågna dig, i denna qwäll, min kära;
Om jag här slipper in, må det ei är en ära?
Ty Daphne söta låt mig äntlig råda så:
Jag känner bäst den drift, som mig nu drifwer på,
E skull jag här tycker så, från morgon intill qwällen,
När allas frögde; qwad mig i mitt öra gället?

Må blålle, konar jag allenast roa plår?
 På Bröllopet i By berömde mig Herr Pehr:
 Min pipa ock ej teg när Mor din lads i jorden,
 Men gnolad intil des, at maten bars på borden.
 Må det mig fråmer at jag är så nedrig man?
 Knappt någon Herde fins, som icke såka kan,
 Hwad gamla sagor sagt, det du ej will förmoda:
 At Gudar Herda-tiåll ock hållit ha til goda.
 Nu at wi ej förtret ell någon skada må
 Uppå wår lilla Hiord i morgon spörja få,
 Så skynda dig man hem, det är alt nog; men wänta
 På mig, förr än du går til sångs, min lilla Fänta.
 Så skal du, som jag sagt, ännu i denna qwåll
 Altsammans höra få.

DAPHNE.

Jag wore mera säll,
 Om du ren fölgde mig, och bröt wår walle-kala:
 Imedlertid farwål, och skynda dig tillbaka!
 Wår Daphnis stiger nu et litet stycke fram,
 Sig tänker längre in. Men fins här ingen skam
 Sad en som honom straxt rättihårdt för bricken stötte:
 Och stackars Daphnis, som så oblid dörr-påst mötte.
 Men Herden repar mod och honom derpå spör:
 Hwad grund har du wål til den orätt du mig gör?
 Just dertför, at jag bår så gammal walmars jacka,
 Så sluter du mig ut, och störter nedför backa,
 Ej känner du mig rätt: håll in med dina slag:
 Jag har så lagligt wårsk, som nån i detta lag:
 Wil du mer neka mig min wördnad at betyga,
 Un andra, som dig tycks i siden kläder flyga?
 Jag trotsar hwar och en i denna samling all,
 Ut i upriktighet jag ingen wilka skal;
 Mot Desse Adla Twå, hwars dygd mig så betagit,
 At jag min nedrighet nu platt ur hogen slagit.
 Så gock ock du härin, fick han härpå til swar;
 Men Daphnis stadnar ei förr wid det ena Par,
 På hwilket han altsåmt sit ögnafäste hade,
 Och stötte litet om hwad andra derom sade.
 Straxt hörde up Musique och dantsen stante af,
 Och noga hwar och en på honom afkening gaf:

De undra hwad för nytt en sådan påst skull föra;
 Men Daphnis skrjker sig först hären bakom dra.
 Sen äntlig mycket dierf han til sin pipa tar,
 Och börjat såleds på: = Tillrådjén wårda Bar,
 At til Ehr åra jag ock liten stund må qwåda,
 Så skal den lycka mig i många tider glåda.
 Ehr dygd at siunga om jag wågar ei; ty hon,
 Som alla hördt i dag, går uhr en högge ton;
 Un at min pipa tål: jag wil det ei försöka,
 Som wor, at stora haf med droppa watn öka.
 Men som jag hördt i dag den lilla kärleks gud
 Här siunga segersång med ett så häftigt ljud,
 För det han bogan spåndt så ofta mot Ehr Wåda,
 Tills han sin ögnalust omsider har fått Wåda.
 Så will jag, med Ehrf lof, också på denna strång,
 Un röra några tag, förr än J gån til sång:
 Ty jag nu finner, at han wåldé plågar öfwa
 Så wål i stora hof, som nedre hiertan pröfwa.
 Hur han mig öfwenwål i starka böjor bann,
 Då til min Daphne jag af häftig kärlek brann,
 Det wil jag alt för Ehr från början nu berättta;
 Fast J lär tänka så: hwem orkar höra detta.
 Men merken dock litwål, at hwad jag säkka tänkt,
 Det mycken likhet har med det som Eder händt.
 Sant är, wi reban hördt derom af Skalde-sånger;
 Men wacker wisa siungs dock ofta twenne gånger.

Welena jag en gång med fåren gick i wall,
 Uti en fluggrik lund, där med ett susand fall,
 En liten rinnand bäck mit sinne helt förnöjde,
 Som sig med sachtta mat på kullerstenar böjde.
 Där gick jag af och an, och hwart min ögon såg,
 Mig tyktes at alting där partals för mig låg:
 Såg jag i lusten hålst den minsta fogel flyga,
 Där skull och makän hans sig efter honom smyga:
 J bäcken och därnäst intil belågne dam,
 Mång ånder par om par för mina ögon sam:
 J trån, med makän sin jag hörde foglar siunga
 J kapp, och skönte ei sin spåda näbb och tunga.

Men i så menlös ro jag dock en oro fan:
 Begynte tänka så: må jag ju icke kan,
 Som andra Herdar gjordt, utvälja mig en maka?
 Hwi skal jag icke till naturens ordning saka?
 En skön Herdinna dref sin får i samma stund,
 Där jag allena gick i förr omtalte lund:
 Jag aldrig hade tänkt at någon jordist qwinna
 Mig uti sina nät så hastigt skulle vinna.
 Jag röfver mig och straxt, (ty hwem wäl dölja kan
 Den kärleks elden, som ens hierta satt i brand?)
 Jag bleknar, rodnar snart, och mällös länge blifwer,
 Min tanke äntlig doch wid handen henne gifwer.
 Och som det täcka kion ei länge öfwa makt
 På dem det en gång ser sig hafwa nederlagt;
 Så hade äfwen och min önskan sådan lycka,
 At hon mig swarte så: J står uti mitt tycke.
 Lik den på brusand haf så öwif seglar af,
 At han sig tycker i hwar bölja se sin graf,
 Men äntlig hinner fram helt fri til glädje-stranden,
 Så gladdes jag när hon mig derpå räckte handen.
 Men märk hwad ödet gör: jag måste från den ort,
 Och den mig kärast war, min Daphne, flynda fort:
 At all min förra ro jag mehr ei öfrigt hade,
 En som en tomer bild, som sten på bördla lade;
 Ty som wär skilnad swär å bägge sidor war,
 Så blef den, hwar jag gick uti mitt sinne qwar:
 Ja hwem wäl skulle tro, at kärlek kan uträtta,
 Så underliga ting, som jag här wil berätta?
 Ty stor opaslighet betog mig sen alt hopp,
 Jag frös, jag kall som löf, helt kall war all min kropp:
 Hos Daphne äfwenwäl den samma siuka grodde,
 Och rätt på samma tid, som hon mig sen förtrodde.
 Hwem kan ei noga se, hwad härtill ordsak war;
 Ty om man i en hand två lins tillsammans tar,
 Då ser man deras stien och värma dubbel ökas,
 Men skiljer man dem åt, af blåst de mer försökas;
 Och som den länge warm har wid en brasa stått,
 Om han i kölden går, snart derifrån får brätt;

Så är det äfwen fatt med största kärleks låga ;
 Ty sen wi skildes åt , och träffar denna plåga.
 Dock ödet wore tack ! det stod ei länge på :
 Jag blef då frisk igen , och gaf mig derifrå ,
 Att genom wilsam mark den sälla lunden finna ,
 Hwar jag ännu en gång skal råta min Herdinna.
 I wägen där jag gick , jag mången qwinna såg ,
 Men mer jag kände til hwad på mit hierta låg :
 Min längtan ökte det des mer at henne skåda ,
 Som jag först wärdig höll at om mit hierta råda.
 Så ofta för mig kom en skön och ädel roos ,
 Mig hennes sköna bild afmalades derhos :
 När trä sig om hwar an med grenar tyktes linda ,
 Jag hennes ljuftwa sam mig måste straxt påminna.
 Och när jag äntlig til den önskte orten han ,
 Jag Daphne och all frögd tillika för mig san :
 Nu få wi wåra lam igen tillsammans drifwa ,
 Och ingen jordisk hand skal henne från mig rifwa.
 I Sata Twå har och hwarandra fått igen ;
 Och derfor önskar jag , det låte himmelen
 Förndilighet och lust nu strömtals til Ehr flyta ,
 Och hwad I önsken sielt , ei heller nånsin tryta !
 Den dygd / som gått så högt ren i Ehr halftwa år ,
 Sin sällhet skute fram och i de gråa hår !
 Jag skulle mera sagt , men Solen går i Stogen ;
 Allt nog , at himlen wet hwad jag än har i hogen.
 Nu gick wår herde bort och ödmuikt afskied tog ;
 Men knapt der någon war , som ei af undran slog
 Sin händer straxt ihop , at nedrig bonde-slöja
 Af stor upriktighet , så nog har kunnat röja.
 Som Nakttergalen och i alla lundar sång ,
 Så war det ren så dags at andra gick sin gång :
 Förenta Hiertan dock ej skiljens från hwarandra :
 Men gifwen afwund fritt sig nya skål at klandra.

